

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682433536/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

de store Stene, og paa den anden Side løb Landeveien forbi de rødtaagede Huse, men jeg saae ingen Bro; – over skulde jeg, men hvorledes? Jeg løb længe langs med Flodbredden, men saa langt jeg kunde see, til begge Sider, var der ingen anden Overgang, end at vade ud, eller springe fra Fjeldstykke til Fjeldstykke, jeg valgte det sidste, men kom ikke længer, end midt i Floden, hvor Strømmen brusede paa begge Sider om den store Steenblok jeg stod på. – Her tog ellers den hele Egn sig bedst ud, og havde jeg været Maler, saa havde jeg taget Papiret frem, først antydet med nogle fine Streger den uendelige, store Dal med sine Byer og Kirketaarne, derpaa anlagt, med stærkere Omrids de venlige Bygninger, hvor just Røgen slog ned om de røde Tage, og forrest malet det vilde Bjergpartie med Granerne og den brusende Bodefod; – jeg var nu ikke Maler, jeg saae i dette Øieblik paa det Hele, kun for at finde en Bro, som jeg da tilsidst opdagede et godt stykke derfra, hvor Floden gjorde en Bøining.

Da jeg kom til *Blechkütern* og nærmede mig Vertshuset, troede jeg at en fjendtlig Hær havde slaet Leir derinde. Der var et Spektakel, som om Stole og Borde bleve kastede mellem hinanden; jeg traadte ind i den store Stue og hele Mandskabet bestod i – fire Studenter fra *Jena*. De vare fuldkommen i Burschedragt, og havde hver en grøn Egekrands om Hovedet, hvorfra Haaret hang dem, i lange Lokker, ned over den hvide, broderede Halskrave. – De sang alle af fuld Hals og trommede i Bordet med Øllasker, saa Glas og Tallerkener dandsede derved. De saae ellers ret godmodige ud, og gjorde en Pause i deres musikalske Øvelse, da jeg traadte ind. Snart kom vi i en Samtale; de vilde gjøre en Brockenreise og havde vandret paa deres Fod hertil fra *Jena*. Da de hørte, at jeg var dansk, og Student, fik jeg mange Spørgsmaal; de spurgte om vi ingen »Burschenschaft« havde, og hvilken Farve jeg bar, og da jeg forsikkrede dem, at vi intet af dette kjendte, viiste de mig deres Hue, og fortalte, at de bare *Sands* Farve. Om jeg kjendte *Sand!* og nu flammede deres Øine i det de sagde, hvilket herligt Menneske han havde været, de vare Børn, da han blev henrettet, men de huskede ham godt, erindrede ret levende, da hans Hoved faldt for Bøddelsværdet.

Deres Forestillinger om *Dannemark* vare ellers meget ufuldkomne: saaledes troede de, at kun den lavere Classe her, taledes det danske Sprog, men at fransk blev brugt af Hoffet og de mere Dannede.

Da jeg nævuede *Oehlenschläger* for dem, spurgte de om vi havde